

Arrest

nr. 326 418 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...) geboren in Bogotá. Daar zou u ook altijd blijven wonen tot u kortstondig naar Fusagasugá (departement Cundinamarca) verhuisde alvorens Colombia te verlaten rond 2017. U hangt de katholieke strekking van het christendom aan en hebt geen politieke activiteiten. U begon aan universitaire studies maar maakte die uiteindelijk niet af en werkte in Colombia als haarstyliste. Uw vader werd aan het begin van deze eeuw ontvoerd door de FARC en werd inmiddels overleden verklaard, terwijl uw moeder momenteel in Chili woont. U hebt twee halfzussen aan moederszijde, waarvan één in Chili woont en één in Bogotá en een halfbroer en halfzus aan vaderszijde, met wie u geen contact hebt. U hebt sinds 2023 een relatie met een Belgische staatsburger. U hebt één minderjarige dochter

genaamd G.(...) A.(...) V.(...), die ook bij u in België verblijft maar in wiens hoofde u geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend.

Toen u achttien jaar oud was leerde u een zekere R.(...) O.(...) kennen op een feest. U begon niet veel later een relatie met hem. Algauw viel R.(...) u aan en u besliste daarom de relatie stop te zetten. Na de breuk bleek u echter zwanger te zijn, waarop u toch opnieuw een relatie met hem begon. Opnieuw was de relatie getekend door de agressieve en controlerende houding die R.(...) er tegenover u op nahield. U verliet R.(...) andermaal en trok in bij uw grootmoeder, maar liet zich uiteindelijk weer door R.(...) overhalen om opnieuw bij hem te gaan wonen. In die periode ontdekte u dat R.(...) niet werkelijk de eigenaar van de discotheek was maar zich bezighield met drugshandel voor de bende Águilas Negras. Toen u daarachter kwam trok u weer in bij uw grootmoeder. R.(...) bleef u belagen. U begon te werken in een kapperszaak en vatte een romantische relatie aan met een vrouwelijke collega van u. Op 10 augustus 2012 werd uw dochter G.(...) geboren. R.(...) bleef u echter bedreigen en belagen, onder andere omdat u weigerde toe te laten dat uw dochter zijn achternaam zou dragen. Uiteindelijk zou hij dan toch uit uw leven verdwijnen.

Pas een jaar later, rond 2016 of 2017, dook R.(...) opnieuw op in uw leven. Op een dag achtervolgde hij u en toen hij vaststelde dat u een relatie had met een vrouw, sloegen bij hem de stoppen door. Hij bedreigde en verwondde u met een gebroken fles. U was enige tijd werkonbekwaam als gevolg van dat incident en verhuisde met uw grootmoeder naar Fusagasugá. Vier maanden na het incident met de gebroken fles verliet u Colombia. Uw dochter bleef initieel achter in Colombia.

U verbleef vervolgens tot 2019 in de Dominicaanse Republiek. U keerde in die periode kortstondig terug naar Colombia om G.(...) op te halen. R.(...) begon daarop uw grootmoeder te bedreigen, waarna u haar ook naar de Dominicaanse Republiek overbracht. Aangetrokken door een misleidend werkvoorstel trok u naar Nederland, waar u drie maanden zou werken alvorens voor korte tijd naar Bahrein en Qatar te worden gezonden. U werd naar Europa teruggestuurd en belandde opnieuw in Nederland, waar u een halfjaar bleef.

U betrad het Belgische grondgebied op 28 februari 2020. Op 28 september 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest dat u of een familielid van u bij terugkeer naar Colombia vermoord zou worden door R.(...) O.(...) of een ander lid van de Águilas Negras.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer, die zonder uitzondering kopieën zijn: uw paspoort en dat van uw dochter, diverse Belgische medische documenten van zowel uzelf als van uw dochter, een document van het parket en een document van het familiecommissariaat. U stuurde ook een digitale link op naar het CGVS, die leidt naar een lijst van namen van verdwenen personen uit Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart dat u HIV-positief bent en daarvoor in behandeling bent in België. U meldt ook dat u in 2023 te maken kreeg met een trombose. U legt een medisch document voor om deze medische situatie te staven. Uit het document blijkt echter niet dat deze problematieken u op enige wijze hinderen om deel te nemen aan de procedure voor internationale bescherming in het algemeen of het persoonlijk onderhoud in het bijzonder. U meldde geen bijzondere procedurele noden bij de DVZ (p 3). U verklaarde aan het begin van uw eerste interview bij het CGVS dat u zich in staat achtte om het interview af te leggen (CGVS 1 p 4). Er werd u aan het begin van het interview op het hart gedrukt dat het van belang was dat u elk probleem meldde alsook dat u desgewenst extra pauzes kon vragen (CGVS 1 p 2). U meldde geen problemen en kon adequaat het interview afleggen. Bij het tweede interview op het CGVS stelde u dat u ten tijde van uw eerste interview een antidepressivum nam en dat u de week daarop in het ziekenhuis belandde door daarvan een te hoge dosis te nemen. U maakte echter geen melding van enige invloed die uw medicijngebruik zou gehad hebben op uw eerdere interview (CGVS 2 p 3). U benadrukte dat u zich op het moment van het tweede interview beter voelde en dat u het zou aangeven mocht u problemen kennen tijdens het interview (CGVS 2 p 3). U meldde doorheen het interview geen problemen. Evenmin maakte u opmerkingen bij de notities van uw eerste of tweede persoonlijk onderhoud, waardoor het CGVS redelijkerwijs mag veronderstellen dat u de inhoud daarvan accuraat is en dus niet vertekend is door enige medische of psychologische problematiek of door uw medicijngebruik.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer in het bijzonder kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u een ernstige en actuele vrees koestert tegenover R.(...)O.(...), uw ex-partner en de vader van uw dochter, noch dat u meer algemeen in het vizier van de gewapende groepering Águilas Negras loopt.

In de eerste plaats legt u verschillende verklaringen af die de vermeende ernst van uw vrees verregaand ondermijnen.

Zo is de chronologie van uw relaas van die aard dat ze geen ernstige, doorgedreven problematiek suggereert.

U leerde R.(...) O.(...)kennen toen u 18 was (CGVS 1 p 16), wat rond 2010 zou moeten zijn. U begon vrij snel een relatie met hem, waarin hij zich reeds snel gewelddadig opstelde. Dit was nog voor u zich bewust werd van het feit dat u zwanger was van G.(...) (CGVS 1 p 13), die geboren werd op 10 augustus 2012 (CGVS 1 p 17). Tijdens de zwangerschap trok u weer bij hem in, werd u opnieuw mishandeld, verliet u hem weer, liet u zich vervolgens andermaal overhalen om weer in een relatie met hem te stappen en verliet u hem weer na nieuwe mishandeling (CGVS 1 p 13). Reeds rond november 2012 begon u een relatie met een vrouwelijke collega van u (CGVS 1 p 18). Initieel kende u niet verder omschreven 'problemen' met R.(...), die wilde dat G.(...) ook zijn achternaam zou dragen (CGVS 1 p 14), maar hij zou een jaar volledig verdwijnen alvorens weer op te duiken en u aan te vallen. Daarna zou u naar Fusagasugá verhuizen en kennelijk zonder verdere problemen nog vier maanden in Colombia blijven (CGVS 1 p 14, p 18).

Indien uw voormalige partner R.(...) O.(...)u daadwerkelijk had willen vermoorden, zoals u zegt te vrezen, dan kan niet worden gezien waarom hij dat niet deed in de jaren waarin u met hem samen was en nadien een conflict kende over jullie dochter, noch waarom hij u een volledig jaar met rust zou laten, noch waarom u nog vier maanden in Colombia kon blijven nadat O.(...) u na die lange afwezigheid opnieuw had weten te vinden en aanviel.

Ook blijkt uit uw eigen handelwijze, zowel in Colombia als na uw vertrek uit het land, dat u zelf de dreiging van R.(...) O.(...)niet dermate ernstig nam dat een nood aan internationale bescherming verondersteld kan worden.

Zo hebt u geenszins aannemelijk gemaakt dat u alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebt benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming.

In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is.

U legde één keer klacht in tegen R.(...) O.(...), naar aanleiding van de mishandeling waaraan hij u onderwierp toen u zwanger was van G.(...) (CGVS 1 p 14, p 17, p 19). Deze klacht valt dus in 2012 te situeren. Ter staving hiervan legt u een document van het Familiecommissariaat neer, gedateerd op 29 juni 2012, waaruit inderdaad blijkt dat u huiselijk geweld aangaf. U geeft te kennen dat deze procedure nergens toe leidde (CGVS p 19-20).

Daarna bleef u echter nog tot 2016 of 2017 in Colombia (CGVS 1 p 18), maar u zou nooit meer de bescherming van de Colombiaanse staat opzoeken, ook niet na de aanval met een gebroken fles die zou leiden tot uw vertrek (CGVS 1 p 14, p 17, p 19). In die zin kan bezwaarlijk gesteld worden dat u alle binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitputte voorafgaand aan uw vertrek uit Colombia. Die vaststelling doet verdere afbreuk aan de ernst van uw vrees. Colombia beschikt immers over uitgebreide beschermingsmogelijkheden van overheidswege. Als u daadwerkelijk ernstige problemen kende in Colombia, kan worden verondersteld dat u tot het uiterste zou gaan om van deze nationale bescherming gebruik te maken van zodra u geconfronteerd werd met de door u geschetste gebeurtenissen.

De geloofwaardigheid van uw vermeende problemen wordt bovendien nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u zonder doorslaggevende reden naliet om zich elders in Colombia te vestigen op zoek naar veiligheid. Indien u daadwerkelijk in gevaar was in Colombia, mag immers worden verwacht dat u minstens de overweging zou maken om aan uw belagers te ontsnappen door te verhuizen naar een andere locatie binnen het land zelf. Een logische kandidaat voor een dergelijke verhuis zou de gemeente Fusagasugá zijn, een gemeente in het departement Cundinamarca. Na de aanval met de gebroken fles trok u daarheen (CGVS 1 p 14) en hoewel u daar nog een viertal maanden zou verblijven (CGVS 1 p 18) hebt u daar niets meer gehoord van R.(...) O.(...) en dus ook geen problemen met hem gekend (CGVS 2 p 6). Er valt dus niet zomaar aan te nemen dat u in Fusagasugá niet veilig zou zijn.

Ook toen u de vraag werd voorgelegd of u meer in het algemeen niet in staat zou zijn om zich elders in Colombia te vestigen om aan R.(...) O.(...) te ontkomen, wist uw antwoord niet te overtuigen. U stelde in bijzonder algemene termen dat 'die organisatie', verwijzend naar de Águilas Negras, overal tentakels heeft en u dus overal zou kunnen vinden. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat uw karakterisering van de Águilas Negras als een goed geoliede organisatie met informanten over heel Colombia niet overeenstemt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Het bestaan van de Águilas Negras als op zichzelf staande, functionerende organisatie wordt immers door politie en analisten ten eerste in twijfel getrokken. Pamfletten in naam van de Águilas Negras, die weldegelijk opduiken, zouden eerder gebruikt worden door ultrarechtse belangen en de Colombiaanse inlichtingendiensten om bepaalde groepen in de samenleving te intimideren, maar zijn dus geen reflectie van een achterliggende bende zoals u die omschrijft. In die zin is uw vrees om elders in Colombia opnieuw problemen te kennen vaag en hypothetisch en uw weigering om zich elders te vestigen doet dus afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Ook uw uiteindelijke vertrek uit Colombia wordt gekenmerkt door keuzes die lijnrecht ingaan tegen een gepondeerde nood aan bescherming.

Zo koos u ervoor uw dochter G.(...), op dat moment amper vier à vijf jaar oud, achter te laten in Colombia. Dat is opmerkelijk, aangezien u het land verliet om aan haar vader te ontkomen in een twist die minstens gedeeltelijk over G.(...) zelf ging (CGVS 1 p 14). De verklaring die u hiervoor verschaft, geeft aan hoe ver u prioriteiten toentertijd verwijderd waren van een nood aan internationale bescherming: u legt uit dat u G.(...) niet meenam naar de Dominicaanse Republiek omdat u daar toen nog geen stabiliteit had en er eerst een huis en vast werk wilde hebben alvorens uw dochter daarheen te brengen (CGVS 1 p 19). Deze economische argumenten raken vanzelfsprekend kant noch wal in licht van het levensgevaar waarin u zich zou bevinden.

U verklaart weliswaar dat R.(...) bovendien nooit enige bedreigingen had geuit richting uw dochter, maar het lijkt weinig geloofwaardig dat R.(...) G.(...) niet bij het conflict zou betrekken, aangezien G.(...) sowieso al één van de hoofdredenen van jullie twist was (CGVS 1 p 14). Ook stelt u later dat uw dochter wel degelijk in veiligheid gebracht diende te worden door haar uit Colombia weg te halen (CGVS 1 p 14).

Nadat u vertrok uit Colombia en de Dominicaanse Republiek had bereikt, keerde u alsnog terug naar Colombia, ditmaal om uw dochter op te halen. U schetst dit bezoek aan uw thuisland weliswaar als een kortstondige episode waarover u niemand inlichtte (CGVS p 14), maar het feit dat u überhaupt nog terugkeerde naar Colombia, werpt verdere twijfels op uw stelling dat u een ernstige vrees tegenover Colombia kent. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat uw dochter u ook pas vervoegde in België in 2022, twee jaar nadat u zich in België had gevestigd. Het was uw grootmoeder die haar naar hier bracht (CGVS 1 p 12). Er valt niet te begrijpen waarom u dan zelf uw dochter ging halen in Colombia toen u zich in de Dominicaanse Republiek bevond in plaats van hiervoor ook een familielid in te schakelen, temeer aangezien het toch sowieso uw intentie was uw grootmoeder van Colombia naar de Dominicaanse republiek over te brengen in 2016 (CGVS 1 p 14).

Echter, misschien wel de sterkste indicatie dat u uw eigen situatie niet als dermate ernstig beschouwde dat u nood had aan internationale bescherming, is dat u na uw vertrek jarenlang buiten Colombia verbleef zonder ooit internationale bescherming aan te vragen, ook niet toen u zich in lidstaten van de Europese Unie bevond.

U schat dat u Colombia verliet rond 2017 en naar Nederland kwam in 2019. U woonde in 2019 drie maanden in Nederland en na een passage in Qatar en Bahrein zou u nog eens vier à zes maand in Nederland wonen. U kwam naar België aan de vooravond van de lockdown in het kader van de COVID-19-pandemie in maart 2020 (CGVS p 7-9). U diende uw verzoek om internationale bescherming slechts in aan het einde van het jaar daarop, op 28 september 2021 (zie bijlage 26). In Nederland diende u nooit een verzoek om internationale bescherming in, net zomin als in Frankrijk, waar u na uw passage in Qatar en Bahrein heen

gezonden werd (CGVS 1 p 8-9). Indien u werkelijk nood hebt aan internationale bescherming mag worden verwacht dat u zich bij aankomst in een veilig land onverwijd wendt tot de autoriteiten van dat land teneinde zulke bescherming te bekomen. Het feit dat u dit naliert in verschillende landen en gedurende meerdere jaren, vormt een ernstige indicatie dat u niet werkelijk een vrees koestert tegenover Colombia.

In Nederland werd u door uw toenmalige partner, een zekere H(...), doorverwezen naar een zogenaamde advocaat die u voorloog dat hij uw verblijfsstatus in orde kon brengen (CGVS 1 p 6, p 20). Er dient echter te worden opgemerkt dat u ook via andere kanalen had kunnen informeren over het bekomen van een verblijfsstatus, indien de situatie werkelijk zo ernstig was als u beweert.

Van deze oplichting was u bovendien enkel in Nederland het slachtoffer: op geen enkele wijze verklaart dit bedrog waarom u ruim anderhalf jaar in België woonde alvorens hier bescherming aan te vragen. Toen u hiernaar werd gevraagd, benadrukte u dat niets afwist van de mogelijkheid om asiel aan te vragen (CGVS 1 p 15). U slaagde er echter wel in om tijdens uw verblijf als zelfstandig sekswerker aan de slag te gaan, een relatie te beginnen en een woonst te huren (CGVS 1 p 15-16). Het is dus zeker niet zo dat u in België volkomen hulpeloos verloren liep. Dat u de weg naar de asielprocedure niet had kunnen vinden als u dat werkelijk had gewild, valt dan ook moeilijk te geloven.

U hebt dus geenszins aannemelijk gemaakt dat u een ernstige vrees koestert tegenover Colombia. Daar moet bovendien ook aan worden toegevoegd dat de vrees die u aanhaalt evenmin actueel is.

U vertrok reeds uit Colombia in 2017 en keerde daar nog eenmaal terug tussen 2017 en 2019 (CGVS 1 p 8, p 14). Na uw vertrek in 2017 nam R(...) O(...) weliswaar nog contact met u op via het internet (CGVS 1 p 15), maar u had reeds in 2018 uw allerlaatste contact met hem, meer dan zes jaar geleden dus (CGVS 2 p 6). Deze vaststellingen werpen vanzelfsprekend de vraag op of R(...) na al die jaren nog een gevaar zou vormen voor u. Aangezien hij kennelijk niet te beroerd was om u na uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek nog online te bereiken, lijkt de daaropvolgende jarenlange radiostilte er toch op te wijzen dat hij zijn interesse in u verloor. Hij zou u immers ook nog na 2018 digitaal hebben kunnen proberen lastigvallen.

Uzelf kan echter geen overtuigende uitleg bieden waarom u vandaag de dag nog steeds R(...) O(...) zou moeten vrezen. U meent dat het loutere feit dat R(...) O(...) nog steeds in leven is en in dezelfde wijk woont erop wijst dat u hem nog steeds dient te vrezen (CGVS 1 p 20). U had eerder echter gesteld dat u eigenlijk niet zeker weet waar O(...) momenteel verblijft, maar dat hij de laatste keer dat u er iets over hoorde in Bogotá woonde (CGVS 1 p 12). U wijst er bovendien in één adem op dat uw zus, die daar nog aanwezig is, hem nog gespot heeft maar geen contact met hem heeft (CGVS p 20). Aangezien u eerder had gezegd niet zeker te weten waar O(...) momenteel woont, dient die bewering met enige scepsis bekeken te worden. Bovendien vormt het feit dat een familielid van u kennelijk nog in de nabijheid van uw belager leeft of enige tijd geleden leefde maar die laatste daar op geen enkele wijze gebruik van maakt om in contact met u te komen of dreigementen in uw richting te uiten, een verdere indicatie dat uw problemen met O(...) geen actueel karakter hebben. Hij is immers duidelijk niet meer naar u op zoek is. Er kan dan ook niet zomaar worden aangenomen dat hij nog een gevaar voor u zou vormen mocht u terugkeren naar Colombia.

Samenvattend kan er dus geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw problemen met uw expartner R(...) O(...) voldoende ernstig en actueel zijn om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U haalt daarnaast ook aan dat uw vader twintig jaar geleden vermist geraakte en dat uw familie als gevolg van de daaraan verbonden problematiek Colombia verliet. U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat u in verband met deze kwestie een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Uw vader was een boekhouder voor het oliebedrijf Ecopetrol. Hij werd aan het begin van deze eeuw ontvoerd door de FARC, waarna er aanvankelijk nog losgeld voor hem werd geëist, al is hij inmiddels overleden verklaard (CGVS 1 p 10, p 20). U stelt dat die ontvoering ertoe aanleiding gaf dat verschillende familieleden van u Colombia verlieten en naar Chili trokken (CGVS 1 p 14-15).

Verschuillende elementen wijzen er echter op dat u zelf geen gegronde vrees koestert op grond van deze kwestie. Hoewel u de verdwijning van uw vader meermaals aanhaalt tijdens uw twee interviews op het CGVS, zei u hierover niets toen u meermaals expliciet naar uw vrees werd gevraagd, en haalde u in die gevallen enkel aan R(...) O(...) te vrezen (CGVS 1 p 15, CGVS 2 p 6). De verdwijning is bovendien reeds minstens twee decennia geleden en u kan niet het minste idee geven van waarom uw moeder en zus in 2018 of 2019 besloten om Colombia te verlaten in verband met die verdwijning (CGVS 2 p 8). Dat uw maternale halfzus E(...) wel nog in Colombia woont (CGVS 2 p 8), vormt een verdere indicatie dat uw familie niet werkelijk in gevaar is.

Ter staving van de verdwijning van uw vader legt u een kopie neer van een document van het parket waarin u erkend wordt als slachtoffer van het gewapend conflict in verband met de verdwijning van uw vader, alsook een link naar een online artikel waarin de namen van tientallen verdwenen personen worden opgesomd. Dat uw vader aan het begin van de eeuw verdween onder de omstandigheden die u beschrijft, wordt op zich niet betwist in deze beslissing. De documenten kunnen echter niet volstaan om aan te tonen dat u op dit moment nog gevaar loopt in verband met de verdwijning.

Het feit dat u verklaart een relatie te hebben met een Belgische staatsburger (CGVS 1 p 10), heeft geen uitstaans met de nood aan internationale bescherming. Voor een verblijf in België op basis van deze relatie dient u zich tot de geëigende kanalen te wenden. De asielpcedure heeft immers niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, maar wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die inhoudelijk betrekking hebben op de problemen waarvoor u internationale bescherming zoekt, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden, aangezien zij niet raken aan elementen die in deze beslissing worden betwist.

U legt kopieën van uw paspoort en van dat van uw dochter neer. Deze documenten kunnen hoogstens jullie identiteit staven, die hier niet wordt betwist.

Wat betreft de medische documenten die betrekking hebben op uzelf, dient vooreerst te worden gesteld dat de impact van uw medische problematieken op uw deelname aan de procedure hierboven reeds werd besproken.

U maakt echter geen melding van enige wijze waarop uw medische problemen zouden leiden tot een situatie van vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Colombia. Het CGVS kan evenmin dergelijke redenen ontwaren. Wat uw hiv-besmetting betreft wenst het CGVS nog aan te stippen dat alle Colombianen en legale migranten toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART) maar deze is niet in alle delen van het land even toegankelijk. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg discriminatie kan optreden. Dit blijkt echter vooral het geval te zijn bij transgenders en Venezolaanse migranten zonder papieren. In augustus 2022 is men gestart met een proefproject in zeven steden (Bogotá, Medellín, Cali, Cartagena de Indias, Barranquilla, Pereira en Bucaramanga) waar men via een app een gratis hiv-detectietest kan aanvragen die men thuis kan uitvoeren. Dit om het aantal personen dat op de hoogte is van hun besmettingsstatus op te krikken. Een wetenschappelijk onderzoek, gepubliceerd in september 2022 in het International Journal of Environmental Research and Public Health, gaat na of de wettelijke bescherming van mensen met hiv in Colombia toereikend is. De onderzoekers concluderen dat het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen. Verder verwijzen de onderzoekers ook op de aanpassing van artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met hiv verbodt handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten. Hierop stond een straf van zes tot twaalf jaar gevangenis. Dit artikel werd in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk verklaard. Het onderzoek vermeldt niets over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met hiv. Het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt evenmin iets over LGBT-personen die lijden aan hiv.

Hoe dan ook wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u bij DVZ aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de medische documenten die u neerlegt aangaande uw dochter, moet worden opgemerkt dat daaruit hoofdzakelijk blijkt dat uw dochter aan epilepsie lijdt maar het verder goed maakt. U hebt echter geen verzoek om internationale bescherming ingediend in hoofde van uw minderjarige dochter, waardoor deze beslissing in principe geen beoordeling bevat van haar situatie. Hoe dan ook blijkt uit het loutere feit dat uw dochter last heeft van epilepsie niet dat zij of uzelf een gegronde vrees koesteren tegenover Colombia.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden

(‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio’s van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in wat zich voordoet als het enige middel van het verzoekschrift de schending aan van het volgende:

“Artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; - Artikel 60 van de Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (‘Verdrag van Istanbul’);

- Artikels 48/3 en 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980

- Artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

- De motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980

- Het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)

- De beoordelingsfout”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Meer in het bijzonder kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u een ernstige en actuele vrees koestert tegenover R.(...)O.(...), uw ex-partner en de vader van uw dochter, noch dat u meer algemeen in het vizier van de gewapende groepering Águilas Negras loopt.

In de eerste plaats legt u verschillende verklaringen af die de vermeende ernst van uw vrees verregaand ondermijnen.

Zo is de chronologie van uw relaas van die aard dat ze geen ernstige, doorgedreven problematiek suggereert.

U leerde R.(...) O.(...)kennen toen u 18 was (CGVS 1 p 16), wat rond 2010 zou moeten zijn. U begon vrij snel een relatie met hem, waarin hij zich reeds snel gewelddadig opstelde. Dit was nog voor u zich bewust werd van het feit dat u zwanger was van G.(...) (CGVS 1 p 13), die geboren werd op 10 augustus 2012 (CGVS 1 p 17). Tijdens de zwangerschap trok u weer bij hem in, werd u opnieuw mishandeld, verliet u hem weer, liet u zich vervolgens andermaal overhalen om weer in een relatie met hem te stappen en verliet u hem weer na nieuwe mishandeling (CGVS 1 p 13). Reeds rond november 2012 begon u een relatie met een vrouwelijke collega van u (CGVS 1 p 18). Initieel kende u niet verder omschreven 'problemen' met R.(...), die wilde dat G.(...) ook zijn achternaam zou dragen (CGVS 1 p 14), maar hij zou een jaar volledig verdwijnen alvorens weer op te duiken en u aan te vallen. Daarna zou u naar Fusagasugá verhuizen en kennelijk zonder verdere problemen nog vier maanden in Colombia blijven (CGVS 1 p 14, p 18).

Indien uw voormalige partner R.(...) O.(...)u daadwerkelijk had willen vermoorden, zoals u zegt te vrezen, dan kan niet worden gezien waarom hij dat niet deed in de jaren waarin u met hem samen was en nadien een conflict kende over jullie dochter, noch waarom hij u een volledig jaar met rust zou laten, noch waarom u nog vier maanden in Colombia kon blijven nadat O.(...) u na die lange afwezigheid opnieuw had weten te vinden en aanviel.

Ook blijkt uit uw eigen handelwijze, zowel in Colombia als na uw vertrek uit het land, dat u zelf de dreiging van R.(...) O.(...) niet dermate ernstig nam dat een nood aan internationale bescherming verondersteld kan worden.

(...)

De geloofwaardigheid van uw vermeende problemen wordt bovendien nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u zonder doorslaggevende reden naliet om zich elders in Colombia te vestigen op zoek naar veiligheid. Indien u daadwerkelijk in gevaar was in Colombia, mag immers worden verwacht dat u minstens de overweging zou maken om aan uw belagers te ontsnappen door te verhuizen naar een andere locatie binnen het land zelf. Een logische kandidaat voor een dergelijke verhuis zou de gemeente Fusagasugá zijn, een gemeente in het departement Cundinamarca. Na de aanval met de gebroken fles trok u daarheen (CGVS 1 p 14) en hoewel u daar nog een viertal maanden zou verblijven (CGVS 1 p 18) hebt u daar niets meer gehoord van R.(...) O.(...) en dus ook geen problemen met hem gekend (CGVS 2 p 6). Er valt dus niet zomaar aan te nemen dat u in Fusagasugá niet veilig zou zijn.

Ook toen u de vraag werd voorgelegd of u meer in het algemeen niet in staat zou zijn om zich elders in Colombia te vestigen om aan R.(...) O.(...) te ontkomen, wist uw antwoord niet te overtuigen. U stelde in bijzonder algemene termen dat 'die organisatie', verwijzend naar de Águilas Negras, overal tentakels heeft en u dus overal zou kunnen vinden. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat uw karakterisering van de Águilas Negras als een goed geoliede organisatie met informanten over heel Colombia niet overeenstemt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Het bestaan van de Águilas Negras als op zichzelf staande, functionerende organisatie wordt immers door politie en analisten ten eerste in twijfel getrokken. Pamfletten in naam van de Águilas Negras, die weldegelijk opduiken, zouden eerder gebruikt worden door ultrarechtse belangen en de Colombiaanse inlichtingendiensten om bepaalde groepen in de samenleving te intimideren, maar zijn dus geen reflectie van een achterliggende bende zoals u die omschrijft. In die zin is uw vrees om elders in Colombia opnieuw problemen te kennen vaag en hypothetisch en uw weigering om zich elders te vestigen doet dus afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Ook uw uiteindelijke vertrek uit Colombia wordt gekenmerkt door keuzes die lijnrecht ingaan tegen een gepondeerde nood aan bescherming.

Zo koos u ervoor uw dochter G.(...), op dat moment amper vier à vijf jaar oud, achter te laten in Colombia. Dat is opmerkelijk, aangezien u het land verliet om aan haar vader te ontkomen in een twist die minstens gedeeltelijk over G.(...) zelf ging (CGVS 1 p 14). De verklaring die u hiervoor verschaft, geeft aan hoe ver uw prioriteiten toentertijd verwijderd waren van een nood aan internationale bescherming: u legt uit dat u G.(...) niet meenam naar de Dominicaanse Republiek omdat u daar toen nog geen stabiliteit had en er eerst een huis en vast werk wilde hebben alvorens uw dochter daarheen te brengen (CGVS 1 p 19). Deze

economische argumenten raken vanzelfsprekend kant noch wal in licht van het levensgevaar waarin u zich zou bevinden.

U verklaart weliswaar dat R.(...) bovendien nooit enige bedreigingen had geuit richting uw dochter, maar het lijkt weinig geloofwaardig dat R.(...) G.(...) niet bij het conflict zou betrekken, aangezien G.(...) sowieso al één van de hoofdredenen van jullie twist was (CGVS 1 p 14). Ook stelt u later dat uw dochter wel degelijk in veiligheid gebracht diende te worden door haar uit Colombia weg te halen (CGVS 1 p 14).

Nadat u vertrok uit Colombia en de Dominicaanse Republiek had bereikt, keerde u alsnog terug naar Colombia, ditmaal om uw dochter op te halen. U schetst dit bezoek aan uw thuisland weliswaar als een kortstondige episode waarover u niemand inlichtte (CGVS p 14), maar het feit dat u überhaupt nog terugkeerde naar Colombia, werpt verdere twijfels op uw stelling dat u een ernstige vrees tegenover Colombia kent. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat uw dochter u ook pas vervoegde in België in 2022, twee jaar nadat u zich in België had gevestigd. Het was uw grootmoeder die haar naar hier bracht (CGVS 1 p 12). Er valt niet te begrijpen waarom u dan zelf uw dochter ging halen in Colombia toen u zich in de Dominicaanse Republiek bevond in plaats van hiervoor ook een familielid in te schakelen, temeer aangezien het toch sowieso uw intentie was uw grootmoeder van Colombia naar de Dominicaanse republiek over te brengen in 2016 (CGVS 1 p 14).

Echter, misschien wel de sterkste indicatie dat u uw eigen situatie niet als dermate ernstig beschouwde dat u nood had aan internationale bescherming, is dat u na uw vertrek jarenlang buiten Colombia verbleef zonder ooit internationale bescherming aan te vragen, ook niet toen u zich in lidstaten van de Europese Unie bevond.

U schat dat u Colombia verliet rond 2017 en naar Nederland kwam in 2019. U woonde in 2019 drie maanden in Nederland en na een passage in Qatar en Bahrein zou u nog eens vier à zes maand in Nederland wonen. U kwam naar België aan de vooravond van de lockdown in het kader van de COVID-19-pandemie in maart 2020 (CGVS p 7-9). U diende uw verzoek om internationale bescherming slechts in aan het einde van het jaar daarop, op 28 september 2021 (zie bijlage 26). In Nederland diende u nooit een verzoek om internationale bescherming in, net zomin als in Frankrijk, waar u na uw passage in Qatar en Bahrein heen gezonden werd (CGVS 1 p 8-9). Indien u werkelijk nood hebt aan internationale bescherming mag worden verwacht dat u zich bij aankomst in een veilig land onverwijld wendt tot de autoriteiten van dat land teneinde zulke bescherming te bekomen. Het feit dat u dit naliert in verschillende landen en gedurende meerdere jaren, vormt een ernstige indicatie dat u niet werkelijk een vrees koestert tegenover Colombia.

In Nederland werd u door uw toenmalige partner, een zekere H.(...), doorverwezen naar een zogenaamde advocaat die u voorloog dat hij uw verblijfsstatus in orde kon brengen (CGVS 1 p 6, p 20). Er dient echter te worden opgemerkt dat u ook via andere kanalen had kunnen informeren over het bekomen van een verblijfsstatus, indien de situatie werkelijk zo ernstig was als u beweert.

Van deze oplichting was u bovendien enkel in Nederland het slachtoffer: op geen enkele wijze verklaart dit bedrog waarom u ruim anderhalf jaar in België woonde alvorens hier bescherming aan te vragen. Toen u hiernaar werd gevraagd, benadrukte u dat niets afwist van de mogelijkheid om asiel aan te vragen (CGVS 1 p 15). U slaagde er echter wel in om tijdens uw verblijf als zelfstandig sekswerker aan de slag te gaan, een relatie te beginnen en een woonst te huren (CGVS 1 p 15-16). Het is dus zeker niet zo dat u in België volkomen hulpeloos verloren liep. Dat u de weg naar de asielprocedure niet had kunnen vinden als u dat werkelijk had gewild, valt dan ook geloven.

*U hebt dus geenszins aannemelijk gemaakt dat u een ernstige vrees koestert tegenover Colombia. **Daar moet bovendien ook aan worden toegevoegd dat de vrees die u aanhaalt evenmin actueel is.***

U vertrok reeds uit Colombia in 2017 en keerde daar nog eenmaal terug tussen 2017 en 2019 (CGVS 1 p 8, p 14). Na uw vertrek in 2017 nam R.(...) O.(...) weliswaar nog contact met u op via het internet (CGVS 1 p 15), maar u had reeds in 2018 uw allerlaatste contact met hem, meer dan zes jaar geleden dus (CGVS 2 p 6). Deze vaststellingen werpen vanzelfsprekend de vraag op of R.(...) na al die jaren nog een gevaar zou vormen voor u. Aangezien hij kennelijk niet te beroerd was om u na uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek nog online te bereiken, lijkt de daaropvolgende jarenlange radiostilte er toch op te wijzen dat hij zijn interesse in u verloor. Hij zou u immers ook nog na 2018 digitaal hebben kunnen proberen lastigvallen.

Uzelf kan echter geen overtuigende uitleg bieden waarom u vandaag de dag nog steeds R.(...) O.(...) zou moeten vrezen. U meent dat het loutere feit dat R.(...) O.(...) nog steeds in leven is en in dezelfde wijk woont erop wijst dat u hem nog steeds dient te vrezen (CGVS 1 p 20). U had eerder echter gesteld dat u eigenlijk niet zeker weet waar O.(...) momenteel verblijft, maar dat hij de laatste keer dat u er iets over hoorde in

Bogotá woonde (CGVS 1 p 12). U wijst er bovendien in één adem op dat uw zus, die daar nog aanwezig is, hem nog gespot heeft maar geen contact met hem heeft (CGVS p 20). Aangezien u eerder had gezegd niet zeker te weten waar O.(...) momenteel woont, dient die bewering met enige scepsis bekeken te worden. Bovendien vormt het feit dat een familielid van u kennelijk nog in de nabijheid van uw belager leeft of enige tijd geleden leefde maar die laatste daar op geen enkele wijze gebruik van maakt om in contact met u te komen of dreigementen in uw richting te uiten, een verdere indicatie dat uw problemen met O.(...) geen actueel karakter hebben. Hij is immers duidelijk niet meer naar u op zoek is. Er kan dan ook niet zomaar worden aangenomen dat hij nog een gevaar voor u zou vormen mocht u terugkeren naar Colombia.

Samenvattend kan er dus geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw problemen met uw expartner R.(...) O.(...) voldoende ernstig en actueel zijn om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U haalt daarnaast ook aan dat uw vader twintig jaar geleden vermist geraakte en dat uw familie als gevolg van de daaraan verbonden problematiek Colombia verliet. U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat u in verband met deze kwestie een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Uw vader was een boekhouder voor het oliebedrijf Ecopetrol. Hij werd aan het begin van deze eeuw ontvoerd door de FARC, waarna er aanvankelijk nog losgeld voor hem werd geëist, al is hij inmiddels overleden verklaard (CGVS 1 p 10, p 20). U stelt dat die ontvoering ertoe aanleiding gaf dat verschillende familieleden van u Colombia verlieten en naar Chili trokken (CGVS 1 p 14-15).

Verschillende elementen wijzen er echter op dat u zelf geen gegronde vrees koestert op grond van deze kwestie. Hoewel u de verdwijning van uw vader meermaals aanhaalt tijdens uw twee interviews op het CGVS, zei u hierover niets toen u meermaals expliciet naar uw vrees werd gevraagd, en haalde u in die gevallen enkel aan R.(...) O.(...) te vrezen (CGVS 1 p 15, CGVS 2 p 6). De verdwijning is bovendien reeds minstens twee decennia geleden en u kan niet het minste idee geven van waarom uw moeder en zus in 2018 of 2019 besloten om Colombia te verlaten in verband met die verdwijning (CGVS 2 p 8). Dat uw maternale halfzus E.(...) wel nog in Colombia woont (CGVS 2 p 8), vormt een verdere indicatie dat uw familie niet werkelijk in gevaar is.

Ter staving van de verdwijning van uw vader legt u een kopie neer van een document van het parket waarin u erkend wordt als slachtoffer van het gewapend conflict in verband met de verdwijning van uw vader, alsook een link naar een online artikel waarin de namen van tientallen verdwenen personen worden opgesomd. Dat uw vader aan het begin van de eeuw verdween onder de omstandigheden die u beschrijft, wordt op zich niet betwist in deze beslissing. De documenten kunnen echter niet volstaan om aan te tonen dat u op dit moment nog gevaar loopt in verband met de verdwijning.

Het feit dat u verklaart een relatie te hebben met een Belgische staatsburger (CGVS 1 p 10), heeft geen uitstaans met de nood aan internationale bescherming. Voor een verblijf in België op basis van deze relatie dient u zich tot de geëigende kanalen te wenden. De asielprocedure heeft immers niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, maar wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die inhoudelijk betrekking hebben op de problemen waarvoor u internationale bescherming zoekt, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden, aangezien zij niet raken aan elementen die in deze beslissing worden betwist.

U legt kopieën van uw paspoort en van dat van uw dochter neer. Deze documenten kunnen hoogstens jullie identiteit staven, die hier niet wordt betwist.

Wat betreft de medische documenten die betrekking hebben op uzelf, dient vooreerst te worden gesteld dat de impact van uw medische problematieken op uw deelname aan de procedure hierboven reeds werd besproken.

U maakt echter geen melding van enige wijze waarop uw medische problemen zouden leiden tot een situatie van vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Colombia. Het CGVS kan evenmin dergelijke redenen ontwaren. Wat uw hiv-besmetting betreft wenst het CGVS nog aan te stippen dat alle Colombianen en legale migranten toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART) maar deze is niet in alle delen van het land even

toegankelijk. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg discriminatie kan optreden. Dit blijkt echter vooral het geval te zijn bij transgenders en Venezolaanse migranten zonder papieren. In augustus 2022 is men gestart met een proefproject in zeven steden (Bogotá, Medellín, Cali, Cartagena de Indias, Barranquilla, Pereira en Bucaramanga) waar men via een app een gratis hiv-detectietest kan aanvragen die men thuis kan uitvoeren. Dit om het aantal personen dat op de hoogte is van hun besmettingsstatus op te krikken. Een wetenschappelijk onderzoek, gepubliceerd in september 2022 in het *International Journal of Environmental Research and Public Health*, gaat na of de wettelijke bescherming van mensen met hiv in Colombia toereikend is. De onderzoekers concluderen dat het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen. Verder verwijzen de onderzoekers ook op de aanpassing van artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met hiv verbodt handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten. Hierop stond een straf van zes tot twaalf jaar gevangenis. Dit artikel werd in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk verklaard. Het onderzoek vermeldt niets over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met hiv. Het jaarrapport van *Colombia Diversa* uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt evenmin iets over LGBT-personen die lijden aan hiv.

Hoe dan ook wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u bij DVZ aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de medische documenten die u neerlegt aangaande uw dochter, moet worden opgemerkt dat daaruit hoofdzakelijk blijkt dat uw dochter aan epilepsie lijdt maar het verder goed maakt. U hebt echter geen verzoek om internationale bescherming ingediend in hoofde van uw minderjarige dochter, waardoor deze beslissing in principe geen beoordeling bevat van haar situatie. Hoe dan ook blijkt uit het loutere feit dat uw dochter last heeft van epilepsie niet dat zij of uzelf een geïntegreerde vrees koesteren tegenover Colombia."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift vast te stellen dat verzoekster niet aantoont dat voormelde motivering, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, het maken van veronderstellingen en algemene beschouwingen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch haar nood aan internationale bescherming aantonen.

Waar verzoekster het geloofwaardig vindt dat zij vreesde voor haar leven zelfs indien R. haar niet onmiddellijk vermoordde in het licht van de dynamiek van huiselijk geweld waarbij het feit dat R. haar fysiek en psychologisch heeft mishandeld aantoont dat hij haar leven wilde beheersen en niet beëindigen, werpt zij geen ander licht op voorgaande vaststellingen. De vrees dat R. haar wilde vermoorden vindt immers geen concrete weerslag in het geheel aan feiten die zich gedurende meerdere jaren hebben afgespeeld. Derhalve kon wel degelijk worden gesteld dat de chronologie van verzoeksters relaas van die aard is dat ze geen ernstige, doorgedreven problematiek suggereert. Dit wordt duidelijk omschreven in de bestreden beslissing als volgt:

"U leerde R.(...) O.(...)kennen toen u 18 was (CGVS 1 p 16), wat rond 2010 zou moeten zijn. U begon vrij snel een relatie met hem, waarin hij zich reeds snel gewelddadig opstelde. Dit was nog voor u zich bewust werd van het feit dat u zwanger was van G.(...) (CGVS 1 p 13), die geboren werd op 10 augustus 2012 (CGVS 1 p 17). Tijdens de zwangerschap trok u weer bij hem in, werd u opnieuw mishandeld, verliet u hem weer, liet u zich vervolgens andermaal overhalen om weer in een relatie met hem te stappen en verliet u hem weer na nieuwe mishandeling (CGVS 1 p 13). Reeds rond november 2012 begon u een relatie met een vrouwelijke collega van u (CGVS 1 p 18). Initieel kende u niet verder omschreven 'problemen' met R.(...), die wilde dat G.(...) ook zijn achternaam zou dragen (CGVS 1 p 14), maar hij zou een jaar volledig verdwijnen alvorens weer op te duiken en u aan te vallen. Daarna zou u naar Fusagasugá verhuizen en kennelijk zonder verdere problemen nog vier maanden in Colombia blijven (CGVS 1 p 14, p 18). Indien uw voormalige partner R.(...) O.(...) u daadwerkelijk had willen vermoorden, zoals u zegt te vrezen, dan kan niet worden gezien waarom hij dat niet deed in de jaren waarin u met hem samen was en nadien een conflict kende over jullie dochter, noch

waarom hij u een volledig jaar met rust zou laten, noch waarom u nog vier maanden in Colombia kon blijven nadat O.(...) u na die lange afwezigheid opnieuw had weten te vinden en aanviel.”

Het algemene betoog dat daders hun afwezigheid soms gebruiken als een strategie om hun slachtoffer een vals gevoel van veiligheid te geven om daarna terug te keren waaruit volgens verzoekster zou blijken dat het logisch is dat zij al die tijd angst had voor haar leven en dat het conflict over de achternaam van hun dochter aantoont dat R. nog steeds een sterke emotionele band en controle wilde behouden, wat in huiselijk geweld vaak een motivatie is voor verdere escalaties, zijn assumpties van verzoekster en kan in het licht van het geheel aan vaststellingen dan ook niet overtuigen. Het is aan verzoekster om aan te tonen dat haar nood aan internationale bescherming actueel is, waarin zij desbetreffend in gebreke blijft (zie ook verder).

Waar verzoekster meent dat het niet is omdat er in de periode van vier maanden na de verhuis naar Fusagasuga geen geweldsincidenten waren dat zij geen reële angst had voor verdere confrontaties of *“dat geen incidenten niet meer [zouden] gebruiken”*, kan dit niet volstaan om haar hoofde een vrees voor vervolging of nood aan internationale bescherming aan te tonen. De argumentatie dat in veel gevallen van huiselijk geweld de moord of de poging tot moord het eindresultaat is van een geleidelijke escalatie van geweld en controle en dat R. herhaaldelijk geweld en manipulatie gebruikte, wat erop wijst dat hij psychologische terreur als controlemechanisme gebruikte, kan hier ook geen ander licht op werpen.

Met de algemene argumentatie dat de controle die R. uitoefende, de manipulatie en het aanhoudende conflict over hun dochter allemaal wijst op een progressieve escalatie van zijn geweld en macht, waardoor haar vrees dat dit uiteindelijk fataal kon aflopen, geloofwaardig en gerechtvaardigd is, kan evenmin volstaan. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de problemen van verzoekster met R. al teruggaan naar de tijd van toen zij pas samen was met hem en aldus reeds vijftien jaar geleden een start kenden. Indien verzoeksters voormalige partner R. haar daadwerkelijk had willen vermoorden, zoals zij zegt te vrezen en waarvoor zij internationale bescherming vraagt, dan kan niet worden ingezien waarom hij dat niet deed in de jaren waarin zij daadwerkelijk met hem samen was en nadien een conflict kende over hun dochter, noch waarom hij haar een volledig jaar met rust zou laten, noch waarom zij nog vier maanden in Colombia kon blijven nadat R. haar na die lange afwezigheid opnieuw had weten te vinden en aanviel. De vrees te zullen worden vermoord door haar ex-partner wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt en blijkt vervolgens ook niet uit verzoeksters handelswijze.

In navolging van verweerster besluit ook de Raad dat daarnaast uit verzoeksters handelswijze, zowel in Colombia als na haar vertrek uit het land, dat zij zelf de dreiging van haar ex-partner niet dermate ernstig nam dat een nood aan internationale bescherming verondersteld kan worden.

De geloofwaardigheid van haar vermeende problemen wordt terecht ondermijnd door de vaststelling dat verzoekster zonder doorslaggevende reden naliet om zich elders in Colombia te vestigen op zoek naar veiligheid. Indien verzoekster daadwerkelijk in gevaar was in Colombia, mocht redelijkerwijze worden verwacht dat zij minstens de overweging zou maken om aan haar belager te ontsnappen door te verhuizen naar een andere locatie binnen het land zelf. Aangezien verzoekster zelf verhuisde na de vermeende aanval met de fles naar de gemeente Fusagasugá, daar nog een viertal maanden zou verblijven en daar niets meer heeft gehoord van R. noch problemen met hem heeft gekend, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster daar zou blijven. Het was verzoekster zelf die zonder enige concrete aanleiding of gevaar van R. de beslissing maakte om Fusagasugá te verlaten voor de Dominicaanse Republiek, waardoor niet kan worden aangenomen dat verzoekster niet op een veilige manier in Colombia zelf zou kunnen verblijven.

Verzoekster is verder van mening dat het interpreteren van persoonlijke keuzes, zoals het achterlaten van haar dochter in Colombia, nooit kan dienen als objectieve maatstaf voor de noodzaak van asielbescherming en dat de redenering desbetreffend in de bestreden beslissing subjectief en speculatief is. De Raad acht het in de door verzoekster geschetste omstandigheden niet geloofwaardig dat verzoekster haar dochter in Colombia zou achterlaten. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij enerzijds vreest dat R. haar zou vermoorden en anderzijds haar dochter zou ontvoeren (Notities van het persoonlijk onderhoud van 22 mei 2024, p. 6) en dat R. verzoekster uitdrukkelijk heeft gezegd dat hij haar dochter wilde en dat zij vreest dat R. bij terugkeer naar Colombia haar dochter zal ontvoeren en meenemen (Notities van het persoonlijk onderhoud van 10 april 2024, p. 14, 15). Overigens stelt verzoekster in het verzoekschrift zelf dat *“de bedreigingen worden doorgegeven aan haar kind: als ze niet gehoorzaamt, zal haar ex hun dochter aanvallen”*. Bijgevolg acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoekster in dergelijke omstandigheden haar kind zou achterlaten in Colombia en het niet meenam naar de Dominicaanse Republiek enkel en alleen omdat zij daar toen nog geen stabiliteit had en er eerst een huis en vast werk wilde hebben alvorens haar dochter daarheen te brengen. Dergelijke economische argumenten wegen immers niet op tegen het gevaar waarin niet alleen zij, maar ook haar dochter zogenaamd in verkeerde. Het argument dat het een rationele keuze is om eerst te zorgen voor een veilige en stabiele omgeving voor haar kind, kan hier dan ook geheel niet overtuigen.

Het gegeven dat zij haar dochter in dergelijke omstandigheden achterliet in Colombia omwille van louter economische omstandigheden en haar dochter nadien zelf ging ophalen in Colombia wijst erop dat haar vrees voor haar ex-partner voor haarzelf en voor haar dochter niet zo ernstig inschatte als zij thans tracht voor te houden en doet wel degelijk afbreuk aan de voorgehouden nood aan internationale bescherming. Meer nog, daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeksters dochter haar ook pas vervoegde in België in 2022, twee jaar nadat zij zich in België had gevestigd. Het was verzoeksters grootmoeder die haar naar hier bracht, waardoor niet te begrijpen valt waarom verzoekster dan zelf haar dochter ging halen in Colombia toen zij zich in de Dominicaanse Republiek bevond in plaats van hiervoor ook een familielid in te schakelen, te meer aangezien het toch sowieso haar intentie was haar grootmoeder van Colombia naar de Dominicaanse republiek over te brengen in 2016, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing.

Met het betoog dat verweerster het profiel van R. als lid van Águilas Negras niet betwist, plaatst zij voormelde concrete en pertinente vaststellingen over dit aspect van haar verhaal niet in een ander licht:

“Ook toen u de vraag werd voorgelegd of u meer in het algemeen niet in staat zou zijn om zich elders in Colombia te vestigen om aan R.(...) O.(...)te ontkomen, wist uw antwoord niet te overtuigen. U stelde in bijzonder algemene termen dat ‘die organisatie’, verwijzend naar de Águilas Negras, overal tentakels heeft en u dus overal zou kunnen vinden. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat uw karakterisering van de Águilas Negras als een goed geoliede organisatie met informanten over heel Colombia niet overeenstemt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Het bestaan van de Águilas Negras als op zichzelf staande, functionerende organisatie wordt immers door politie en analisten ten zeerste in twijfel getrokken. Pamfletten in naam van de Águilas Negras, die weldegelijk opduiken, zouden eerder gebruikt worden door ultrarechtse belangen en de Colombiaanse inlichtingendiensten om bepaalde groepen in de samenleving te intimideren, maar zijn dus geen reflectie van een achterliggende bende zoals u die omschrijft. In die zin is uw vrees om elders in Colombia opnieuw problemen te kennen vaag en hypothetisch en uw weigering om zich elders te vestigen doet dus afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.”.

De stelling dat verweerster niet verwijst naar een document of objectieve informatie over Águilas Negras, doet geen afbreuk aan de informatie. Uit het administratief dossier blijkt dat deze informatie wel degelijk aan het dossier werd toegevoegd en door verzoekster kon worden geconsulteerd.

Met het algemene betoog *“Het blijkt dat deze groepering actief is in tot minst 20 van de 32 departementen van Colombia, zoals vermeld door de Immigration and Refugee Board of Canada in een verslag van 2022. De bewering dat de Águilas Negras niet in staat zouden zijn om op grote schaal in Colombia te opereren, is misleidend. Hoewel deze organisatie misschien niet overal centraal georganiseerd zijn, hebben ze vaak lokale netwerken of banden met andere criminele groeperingen. Het idee dat verzoekster simpelweg aan de dreiging kan ontsnappen door te verhuizen, is simplistisch en houdt geen rekening met de lokale allianties en de capaciteiten van deze criminele groepen om hun doelwitten elders in het land te achtervolgen. Echter, de dynamiek van paramilitaire groepen in Colombia is veel complexer en gefragmenteerd. Zelfs als de Águilas Negras niet als nationale structuur worden erkend, betekent dit niet dat facties die hun naam gebruiken geen reële dreiging vormen. Criminele en paramilitaire groepen opereren vaak in losse samenwerkingsverbanden, en hun gebrek aan formele structuur maakt ze niet minder gevaarlijk voor hun doelwitte. Bovendien was verzoekster toen zijn naar Fusagasugá ging wonen heel kwetsbare. Zij was fiesiek en mentale fragiel. Ze had geen kracht om zich te beschermen. Daarvoor blijkt dat dt motief van het CGVS een rekening met de psychologische impact van het ervaren geweld houdt. De waargenomen en reële veiligheid in een nieuwe locatie is subjectief en hangt af van vele factoren, waaronder de eerdere vervolgingservaringen. Het feit dat verzoekster enkele maanden in een andere stad heeft verbleven zonder incidenten, betekent niet automatisch dat deze locatie op de lange termijn veilig is. Cruciaal is dat de beoordeling van de vrees voor vervolging niet alleen moet worden uitgevoerd door te kijken naar de mogelijkheid van interne vlucht, vooral wanneer er geen effectieve staatsbescherming bestaat. De verantwoordelijkheid om te bewijzen dat een ander deel van het land veilig is, ligt bij verweerende partij en niet bij verzoekster. Het is onredelijk om van een kwetstabe asielzoekster verwachten dat zij elke mogelijke interne vluchtroute onderzoekt terwijl zij direct gevaar loopt. In Colombia, waar de bescherming door de overheid vaak ontoereikend is, kan de mogelijkheid van interne vlucht de gegronde vrees voor vervolging niet wegnemen. Daarnaast is de veiligheidssituatie in Colombia bijzonder complex, waardoor het moeilijk is om overal in het land effectieve bescherming te vinden. Criminele groepen en paramilitaire netwerken blijven actief in veel regio's, en de overheid is vaak niet in staat om volledige veiligheid te garanderen, zelfs niet in gebieden die als relatief veilig worden beschouwd. Verzoekster, die al het kidnapping van haar vader door de FARC heeft meegemaakt – wat door het CGVS niet betwist is -, is duidelijk slachtoffer geworden van de interne conflicten in Colombia. Deze traumatische ervaring getuigt niet alleen van het aanhoudende geweld en de instabiliteit die het land teisteren. Het feit dat zij direct door deze geweldsdaad is getroffen, versterkt haar gevoel van kwetsbaarheid in een situatie waar straffeloosheid en het ontbreken van effectieve bescherming nog steeds heersen.”* werpt zij geen ander licht op de beoordeling.

Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij vier maanden in Fusagasugá kon verblijven zonder enig probleem. De verwijzing naar algemene informatie over de werking van een dergelijke groepering en haar fysieke en mentale toestand kan hier dan ook geen ander licht op werpen. Verzoekster toont niet aan dat Fusagasugá geen veilige optie zou zijn op lange termijn. Overigens verliet zij Fusagasugá slechts omwille van economische redenen zoals hoger omschreven.

Met de verwijzing naar de ontvoering van verzoeksters vader weerlegt zij de concrete en pertinente vaststellingen desbetreffend niet, noch maakt zij aannemelijk omwille hiervan nood te hebben aan internationale bescherming.

Onverminderd het voorgaande acht de Raad evenzeer de vaststelling dat zij na haar vertrek jarenlang buiten Colombia verbleef zonder ooit internationale bescherming aan te vragen, zelfs niet toen zij zich in lidstaten van de Europese Unie bevond, de sterkste indicatie dat verzoekster haar eigen situatie in Colombia niet als dermate ernstig beschouwde en dat zij nood had aan internationale bescherming.

Het betoog dat zij in Nederland afhankelijk was van haar partner en pooier H. tot aan haar vertrek uit Amsterdam en naar België kwam tijdens de Covid-19 pandemie en via een vzw in contact kwam met een advocate waarna zij besliste een verzoek om internationale bescherming in te dienen en als sekswerker moest blijven verder werken, overtuigt niet. Ook deze argumenten verklaren op geen enkele wijze waarom zij ruim anderhalf jaar in België woonde alvorens hier bescherming aan te vragen. De stelling dat zij niets afwist van de mogelijkheid om asiel aan te vragen en hiervan pas later op de hoogte kwam en zij tijdens de Covid-19 pandemie in België toekwam, stond er niet aan in de weg dat zij er wel in slaagde om tijdens haar verblijf in België als zelfstandig sekswerker aan de slag te gaan, een relatie te beginnen en een woonst te huren. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat zij in België volkomen hulpeloos verloren liep en niet in de mogelijkheid zou zijn zich te informeren.

Van een verzoekster die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst in België (waarbij verzoekster niet meer onder invloed was van haar pooier H.) of kort daarna ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om internationale bescherming aan te vragen is een indicatie dat zij dit niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en nood aan internationale bescherming. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoekster betrof, die zij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Waar zij naar haar situatie na haar aankomst in Nederland en de jaren nadien verwijst, biedt zij geen ander licht op de beoordeling naar de nood aan internationale bescherming ten aanzien van Colombia, het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Het argument dat haar vrees voor vervolging moet onderzocht worden in het licht van haar profiel als sekswerker die het slachtoffer is van gendergeweld van verschillende van haar partners omwille van het feit dat zij een vrouw is, kan zij niet overtuigen. Ongeacht wat haar na haar aankomst in Nederland is overkomen kan dit, hoe ernstig haar situatie op dat ogenblik was, geen nood aan internationale bescherming ten aanzien van Colombia aantonen.

Met het louter herhalen van haar verklaringen die zij aflegde over de situatie waarin zij met haar ex-partner verkeerde in Colombia, werpt zij geen ander licht op voormelde pertinente vaststellingen.

Met de enkele stelling dat het geweld dat zij vanaf 2012 tot 2017 heeft ondergaan niet plots zal stoppen gelet op het specifieke karakter van huiselijk geweld en zij voor altijd moet vrezen dat R. dezelfde daden en bedreigingen zal aanhouden, gaat zij volstrekt voorbij aan wat voorafgaat. Dit kan evenmin volstaan om de volgende pertinente en concrete vaststellingen in een ander licht te stellen:

“U vertrok reeds uit Colombia in 2017 en keerde daar nog eenmaal terug tussen 2017 en 2019 (CGVS 1 p 8, p 14). Na uw vertrek in 2017 nam R.(...) O.(...)weliswaar nog contact met u op via het internet (CGVS 1 p 15), maar u had reeds in 2018 uw allerlaatste contact met hem, meer dan zes jaar geleden dus (CGVS 2 p 6). Deze vaststellingen werpen vanzelfsprekend de vraag op of R.(...) na al die jaren nog een gevaar zou vormen voor u. Aangezien hij kennelijk niet te beroerd was om u na uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek nog online te bereiken, lijkt de daaropvolgende jarenlange radiostilte er toch op te wijzen dat hij zijn interesse in u verloor. Hij zou u immers ook na 2018 digitaal hebben kunnen proberen lastigvallen.

Uzelf kan echter geen overtuigende uitleg bieden waarom u vandaag de dag nog steeds R.(...) O.(...) zou moeten vrezen. U meent dat het loutere feit dat R.(...) O.(...)nog steeds in leven is en in dezelfde wijk woont erop wijst dat u hem nog steeds dient te vrezen (CGVS 1 p 20). U had eerder echter gesteld dat u eigenlijk niet zeker weet waar O.(...) momenteel verblijft, maar dat hij de laatste keer dat u er iets over hoorde in Bogotá woonde (CGVS 1 p 12). U wijst er bovendien in één adem op dat uw zus, die daar nog aanwezig is, hem nog gespot heeft maar geen contact met hem heeft (CGVS p 20). Aangezien u eerder had gezegd niet zeker te weten waar O.(...) momenteel woont, dient die bewering met enige scepsis bekeken te worden. Bovendien vormt het feit dat een familielid van u kennelijk nog in de nabijheid van uw belager leeft of enige tijd geleden leefde maar die laatste daar op geen enkele wijze gebruik van maakt om in contact met u te komen of dreigementen in uw richting te uiten, een verdere indicatie dat uw problemen met O.(...) geen actueel karakter hebben. Hij is immers duidelijk niet meer naar u op zoek is. Er kan dan ook niet zomaar worden aangenomen dat hij nog een gevaar voor u zou vormen mocht u terugkeren naar Colombia.

Samenvattend kan er dus geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw problemen met uw expartner R.(...) O.(...) voldoende ernstig en actueel zijn om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontvangt vanwege verzoekende partij op 17 maart 2025 een aanvullende nota met de volgende stukken

“1. Brief van de Nederlandse Minister van Asiel en Migratie van Nederland mbt tot het landenbeleid Colombia, dd 30 januari 2025

2. Beslisnota van het Directoraat-Generaal Migratie binnen het Ministerie van Asiel en Migratie van Nederland dd 24 oktober 2024.”

Uit deze recente landeninformatie en beleidsnota's blijkt volgens verzoekster dat er niet kan worden besloten dat zij zal kunnen rekenen op een bescherming in geval van terugkeer, dit gezien de straffeloosheid voor de auteurs van het geweld dat zij vreest, de aard van het geweld en de context waarin dit geweld plaatsvindt.

In het licht van wat voorafgaat kan zij niet worden bijgetreden. Zoals hoger werd toegelicht blijkt uit verscheidene concrete elementen dat verzoekster haar eigen situatie in Colombia niet als dermate ernstig beschouwde in de zin dat zij nood had aan internationale bescherming. Aangezien zij haar nood aan internationale bescherming voor haar ex-partner niet aannemelijk kan maken is de vraag naar de aanwezigheid van nationale bescherming en informatie desbetreffend niet relevant. Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoekster al geruime tijd, minstens sinds 2012 geen gezin meer vormt of nauwe banden heeft met haar voormalige partner. In de mate dat verzoekster met de bewoordingen *“straffeloosheid voor de auteurs van het geweld dat zij vreest, de aard van het geweld en de context waarin dit geweld plaatsvindt”* doelt op *“vrouwen die aannemelijk hebben gemaakt dat zij te vrezen hebben voor gendergerelateerd geweld”*, zoals het wordt benoemd in de door verzoekster neergelegde documenten, dient er opnieuw op te worden gewezen dat verzoekster niet aannemelijk maakt nog te vrezen hebben voor gendergerelateerd geweld. Zoals hoger gesteld maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat haar ex-partner na bijna zeven jaar na het laatste contact verzoekster nog zou viseren en verbleef zij vier maanden in Fusagasugá zonder enig probleem dat zij slechts omwille van economische redenen verliet.

Het louter neerleggen van algemene informatie en de verwijzing naar haar profiel als vrouw die het slachtoffer was van huiselijk geweld volstaat gelet op wat voorafgaat niet om aan te tonen dat verzoekster in Colombia werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft gelet op wat voorafgaat hierover in gebreke. Gelet op haar geheel der vaststellingen blijkt niet dat verzoekster actueel een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in Colombia aantoon.

Ook het louter en op algemene wijze verwijzen naar haar kwetsbaar profiel omwille van hetgeen zij in het verleden zowel in Colombia als in Nederland heeft meegemaakt, zoals de ontvoering van haar vader twintig jaar geleden, haar situatie van het moment waarop zij nog bij haar ex-partner woonde en van haar verblijven in Nederland, Qatar en Bahrein om hieruit te besluiten dat zij een direct slachtoffer is van patriarchale vervolging door mannen op grond van het feit dat zij als hun partner elke vorm van overheersing over haar kunnen uitoefenen inclusief onderwerping aan drugs, fysiek geweld en bedreigingen, kan gelet op wat voorafgaat niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

In dezelfde zin kan het op algemene wijze verwijzen naar het feit dat zij te maken heeft gehad met verbale en fysiek agressies die kunnen worden gekwalificeerd als daden van vervolging en mishandeling en ernstige en

traumatisch ervaringen heeft ondergaan, evenmin volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

De Raad meent gelet op wat voorafgaat dat verzoekster ook niet aannemelijk kan maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. In het verzoekschrift spreekt zij over informatie die van veel oudere datum is dan de informatie zoals beschreven in de bestreden beslissing, hetgeen dan ook niet kan volstaan om afbreuk te doen aan voormelde informatie.

Het betoog van verzoekster over de interpretatie van de notie 'gewapend conflict' in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is *in casu* niet dienstig. Op basis van de beschikbare landeninformatie wordt immers niet betwist dat er in Colombia sprake is van een gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook

met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich evenwel op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij afkomstig is van deze regio's. Ook kan uit de voorgelegde landeninformatie niet blijken dat er in Bogota of in Fusagasugá (departement Cundinamarca) sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF